

Entrevista a Pepa López, una actriu de sentiments propis

Enganxar-se a la pell d'una altra

Pepa López s'ha convertit en una actriu popular amb la seva Serafina, de 'La vida en un xip' de TV3. Però fa molt de temps que fa teatre. Ben aviat, després d'actuar als escenaris de Barcelona i Madrid, tornarà a actuar a València interpretant l'*Indian Summer* de Rodolf Sirera.

Les eines de treball d'un actor són el seu cos, la seua veu i els seus sentiments. Encara que a l'hora d'interpretar els sentiments els col·loquis a una altra persona, els sentiments són teus, no els compres a cap tenda. La màgia de l'escenari és que tens el permís de posar-te a la pell d'un altre, de jugar a no ser tu. Això està bé, perquè quan de sobte passes èpoques pròpies que no t'agraden tens una estona en què pots ser una altra. Ara, quan no tens feina i no tens aquesta possibilitat et sents coixa, això et falta".

Així de clarament, així de senzillament, així d'intimament Pepa López parla de l'ofici d'estar dalt de l'escenari. Un escenari que ara omple interpretant Aurora a l'obra *Indian Summer* de Rodolf Sirera, que s'ha fet a Barcelona i que, després de passar per Madrid, es representarà a València a finals de febrer. I, un escenari que cada semana omple, des de fa tres temporades, interpretant la Serafina de la Granja televisiva de Puyal.

Pepa López és una actriu fins al moll de l'os, però no té la història vocacional de la dona que de petita havia decidit de ser actriu. Si havia decidit alguna cosa quan era més tendra era fer econòmiques "entre altres coses -ens explica Pepa- jo era tan idealista que pensava que amb això es podia arreglar el món. Ni havia fet mai res de teatre ni n'havia tingut vocació. Quan vaig venir a Barcelona, per raons que no tenien res a veure amb el teatre ni amb salvar el món, vaig deixar econòmiques i vaig estudiar magisteri. Mentre estudiava magisteri em vaig matricular a un curs de pantomima. Jo sempre havia estat una xica molt esportista. Fent pantomima em vaig adonar que allò tenia una altra projecció, que no es tractava només de moure els músculs".

Tot va anar més o menys rodat. Del curs de pantomima va passar a treballar amb en Ferran Rañé, que acabava de di-

vorciar-se, en aquella època, d'Albert Boadella, en el grup Tossal Teatre. "Aquella època la recorde amb molta estima. Va ser molt crítica d'una banda, sobretot en la manera de funcionar. Recorde que teniem 900.000 pessetes de subvenció de l'Ajuntament i que eren com un sac del qual igual menjàvem que fèiem l'escenografia. Ara una experiència semblant seria impensable". Acabat el Tossal Teatre, Pepa López no va trigar a tornar a estar en escena. Salvador Tavora, de La Cuadra, buscava una noia morena, com ella, per fer un paper silenciós a *Andalucía Amarga*. No s'ho va pensar massa, només va objectar que ella era valenciana i Tavora ho va arreglar ràpid, li va respondre que el teatre era universal. Més tard va venir *Nanas* d'Espinàs i Pepa va començar a trobar el gust pels papers dramàtics.

Deixa La Cuadra pel cuc de les arrels i la llengua i va a Barcelona sense feina i amb una cosa més certa que abans: volia fer teatre i sabia que potser hauria de treballar en un restaurant. Treballa en un restaurant, però poc de temps. Comença a fer teatre. Diu que els seus mestres han estat els seus directors, fora el curs de pantomima fet per la noia esportista, no ha estat una actriu d'escola. La llista dels seus directors és llarga. Entre altres, Ferran Rañé, Al Víctor, Boadella, Carme Portacelli i ara Guillermo Heras. Encara que poc, Pepa López, també ha fet cinema. *Lola*, amb Bigas Luna, i *Boom-boom*, amb Rosa Vergés.

UNA POPULARITAT AMABLE

Pepa López s'ha fet popular amb la Serafina de *La Granja* en *La vida és un xip*, a TV3, una Serafina que el guió i les circumstàncies li preparen un futur incert. Pepa no fa escarafalls d'aquesta popularitat i ho explica amb tendresa normalitzada: "Quan vaig pel carrer la gent em para molt. La meua és una popularitat amable.

És bonic perquè la gent em tracta com si fóra la Serafina que veu a la televisió. L'altre dia em vaig trobar una senyora al metro que em deia que a la seua mare li agradaria venir a prendre un cafè amb llet a la Granja". *La Granja* ha aconseguit una familiaritat amb els espectador que poques sèries de TV3 han fregat, fins i tot algú ha comentat els seus paral·lelismes amb *Gent del Barri*.

"A *La Granja* no improvisem gens", continua explicant Pepa López. "Però és d'aquelles coses que tenen un bon començament. Es va crear un bon ambient. Hi havia gent que no eren actors professionals i en canvi ens vam anivellar molt ràpidament. Hi ha molta estima. *La Granja* és d'aquells programes que s'ha conservat bé. Quan hi arribe a rodar em pose darrere la barra i es crea una situació natural. Pense que un dia sí que el podríem fer improvisat perquè estem tots tan a la pell del personatge que seríem capaços de fer-ho. Quan sí que hi ha improvisació és abans de començar el debat, quan Puyal parla amb algú de nosaltres a través del monitor. Hi ha un guió previ sobre el qual s'improvisa. Per exemple, en Quim et pregunta el que penses sobre qualsevol qüestió d'actualitat i tú has de contestar com a Serafina. Aquesta situació m'agrada molt, no m'espanta, perquè ja tens el personatge tant enganxat a la pell que saps com es comportaria en qualsevol situació".

La Serafina és valenciana, la Marta de *Boom-boom* també era del sud i l'Aurora d'*Indian Summer* també. Pepa López treballa sempre que pot en el seu accent: "No m'he negat mai a parlar el català de Barcelona, sé que quan ho faça serà un esforç professional bo. Tinc ganes de fer-ho algun dia. Però, ho faré quan veja clar que el meu personatge ho requereix. Mentre no siga així, no, perquè pense que el meu català és tant vàlid com l'altre. Al principi, a la Granja, això de parlar cadascú amb el seu accent era difícil, era

Pepa López se sent pròxima a l'Aurora d'*Indian Summer*.

JORDI MORERA

com estrenar sabates noves. Però després he trobat molta gent que diu que li agrada. Això Puyal ho deu saber. A més, a ell personalment li agrada enriquir la llengua. A voltes em diu que canvie expressions si en tinc de millors perquè els guions estan escrits en català oriental. Ara, tot això, és més normal perquè comencen a escoltar-se gent de Lleida, mallorquins, de totes les variants”.

L'Aurora, d'*Indian Summer* de Rodolf Sirera, també parla en occidental. És un personatge que a Pepa López li resulta proper. Es tracta d'una actriu d'èxit, més o menys de la seva edat. “L'Aurora que faig ara és bastant pròxima a mi perquè es actriu. D'això me'n vaig alegrar perquè a voltes amb aquest tema de l'accent diferent tinc la impressió que em pot condemnar a interpretar només xaxes o negres. I, en aquest sentit l'Aurora està bé perquè és una xica normal, és actriu, està propera a mi, més o menys. El que ella diu són sentiments que me'ls conec, que els he experimentat, que els he viscut. És en eixe sentit que el personatge m'és pròxim”.

L'Aurora de l'obra de Sirera té companyia pròpia, li preguntem a Pepa López si a ella també li agradaria: “Una companyia pròpia igual no perquè són molt de maldecaps, però si tinc ganes de fer un projecte meu. Fa temps que tinc un projecte al cap però ja el diré quan el faci. No vull cremar-lo abans”. Insistim, però es manté dura, només ens revela que si és serà sobre una autor valenciana. Sirera, en la seva obra, *Indian Summer*,

planteja la crisi dels quaranta. “L'obra diu -ens explica Pepa López- que la dona als quaranta anys està acabada. Jo encara no hi he arribat, però pense que acabada no està. Acaba una cosa i en comença una altra. Imagine que com a a dona quan arribes als quaranta deuen passar coses. Si no tens xiquets s'acaba la possibilitat d'engendrar tu mateixa i supose que això desencadena moltes altres crisis. En l'home no ho sé, ell és diferent. Potser en eixe sentit es nota que l'obra l'ha escrit un home. Les dones parlem d'eixes coses, però simplement les parlem d'una manera diferent. Per altra banda, pense que és bonic créixer perquè t'afiances més, encara que sempre estem a la corda fluixa”.

Pepa explica com el públic pot influenciar en el que passa a l'escenari: “A voltes quan la gent tira molt, nosaltres també tirem molt. A vegades és diferent perquè és el públic qui ve a nosaltres. A les sessions que fem pels instituts no actuem, resistim, és com una lluita, són unes sessions brutals. Ahir que vam fer una sessió d'aquestes vaig pensar en *Las Salvajes en el Puente de San Gil* o en Fernando Fernan Gómez en *El viaje a ninguna parte*”. Quan interpretes per aquests xiquets et preguntes si estas al zoo o al teatre, et sents com en una plaça de bous on poden tirar-te tomaquets, cacauets o plàntans. Supose que estant a una edat que la crisi dels quaranta que se'ls planteja a l'obra els dona igual, estant per unes altres coses. És una generació que connecta més en el vídeo o amb els marcianitos.”

Sí la Pepa se sent pròxima a l'Aurora, no té res a veure amb la dependentista discreta, resignada, fidel que interpretava a la Marta de *Boom-boom*: “La veritat és que si la Rosa Vergés no em coneix és un paper que no m'haguessin donat mai perquè a priori no va amb el meu físic. Ella és discreteta i no és que jo sigui molt llançada, però vaja. A mi em poden passar més les coses que li passen a la dentista, que les que li passen a la Marta. Per cert la Marta s'havia de dir Mercé, però jo li vaig dir a la Rosa que de Mercés no n'hi ha gaires de valencianes i li vam posar Marta que és la patrona del meu poble. A la Marta la vaig fer amb molt de carinyo. M'ho passava bé imaginant el seu passat”.

Certament Pepa López no té res d'espantada de la vida. És vital i sudista a tope. Quan sortim al carrer ens trobem un valencià de Casinos que ens pregunten com estem. Jo dic “Anem fent”. Pepa López s'hi enganxa ràpid: “El meu pare sempre ho diu mira a Barcelona diuen anar fent i nosaltres diem anar tirant”. No debades, poc abans, Pepa m'explicava que quan baixa a la seva Vilajoiosa s'ho passa bé escoltant com la llengua va canviant lentament “Nosaltres disfrutem sentint-nos; les coses que diem no són tant importants, pense que a Catalunya és més important el que dius que no com ho dius. És com els andalusos amb els castellans. Nosaltres tenim més el gust de conversar”.

Assumpció Maresma